

de Penge, som ere tilstede i Statens forskjellige Kasser, derunder indbefattet Departementet for udenlandse Betalinger, og forsaavidt som disse Penge eies af de forskjellige Landsdele; det er, saavidt jeg kan see, det, man maa forstaae ved „Total-Kassebeholdning“. Størrelsen af de forskjellige Beholdninger findes opført, og derover føres Fortegnelse i Statsbogholderiet og formodentlig ogsaa i Assignationscontotret, og det er der, man faaer at vide, hvem der egentlig er Eiere af disse Penge. Det er kun ved Aarets Slutning, naar Statsregnskabet opgjøres, at man faaer at vide, hvor stort Beløbet er, og hvor Meget der eies af hver Enkelt; men man maa i saa Henseende erindre, at det er kun til den enkelte Tid, at det saaledes beskændiges; men selve Beholdningen undergaaer daglig Forandring; der gaaer Penge ind, og der gaaer Penge ud, og det er saaledes kun den factiske Tilstand, som fremtræder. Med Hensyn til Giendomsretten, er det aldeles ligegyldigt, hvor disse Penge ere, om de findes i den ene Kasse eller i den anden; det er ligegyldigt, hvilke Penge der findes i den enkelte Kasse, for at vide, hvem der eier dem, og det er ikke nødvendigt at faae at vide, hvor Meget der i den enkelte Kasse eies af de Enkelte; thi den ene Rigsdaler er ligesaa god som den anden. Forholdet træder klarere frem, naar man seer hen til, at en stor Deel af disse Penge som oftest ere indsatte paa Folio i Banken. Banken generer sig ikke for at lægge disse Penge, som deponeres hos den, i sin Kasse sammen med sine andre Beholdninger; thi, naar Staten forlanger sine Penge tilbage, forlanger den ikke de samme enkelte Myntstykker eller Sedler, som den har leveret til Banken; den forlanger kun det samme Beløb tilbagebetalt. Men det, som Banken ikke tør gjøre, det er at disponere over Pengene. Den tør ikke udbetale en eneste Stilling af de hos den deponerede Penge uden efter Ordre, efter Anviisning, efter Assignation af Staten. Det er det, hvorved det egentlige Retsforhold træder frem. Ligesom det forholder sig med de hos Banken deponerede Penge, saaledes forholder det sig ogsaa med Totalkassebeholdningen. Ingen Penge kunne gaae ud af denne Beholdning uden med Samtykke af Eieren eller

den, som repræsenterer Eieren, den, som paa Eieren's Vegne er berettiget til at anvise. Det er efter hans Ordre, at Pengene gaae ind eller ud, og, naar vi nu med Hensyn til Kongerigets særlige Beholdning spørge, hvem det da er, som saaledes kan disponere over Kongerigets Kassebeholdning, da er det, som bekendt, Kongerigets Indenrigsminister. Dette er blevet bestemt ved en kongelig Beskændigelse af 31te October 1855, hvorved hele Kongerigets særlige Assignationsvæsen blev henlagt under Kongerigets Indenrigsminister. Fra den Tid af er Kongerigets Indenrigsminister ansvarlig for alle de Penge, der gaae ind eller ud af Kongerigets særlige Beholdning. Der kan derfor ingen Forøgelse eller Formindskelse af Beholdningen finde Sted uden paa Indenrigsministerens Ansvar; thi, om han end ikke underkriver hver Assignation, saa har han committerede Folk til at assiguere, og det er paa hans Ansvar, at dette skeer. Det forekommer mig derfor klart, at de Penge, der ligge i den saakaldte Totalkassebeholdning, forsaavidt de henhøre til Kongerigets særlige Beholdning, de ligge der ikke for nogen Andens Ansvar end Kongerigets Indenrigsministers. — Med Hensyn til Forrentningen af Kassebeholdningen, da mener jeg, at det er klart af selve Forholdets Natur, at denne Forrentning skeer ogsaa under Ansvar af Indenrigsministeren. Dersom man derom skulde have nogen Tvivl, mener jeg, at den bør forsvinde, naar man seer hen til Finantsloven for 1856—57, som er udkommen den 28de Februar 1856, altsaa efter den 2den October 1855, efterat Forholdet er blevet ordnet imellem Fællesstaten og Kongeriget. I denne Finantslovs § 5 staaer opført som Indtægt til Forrentning af Kassebeholdningen en Sum af 25,000 Rd. Den Mand altsaa, der skal sørge for, at denne Forrentning finder Sted, det er Kongerigets Indenrigsminister, og han har naturligtvis i sin Tid at aflægge Reguskab for, at denne Bestemmelse bliver opfyldt. Hans Forpligtelse i saa Henseende gik ud paa, at han havde at sørge for, at der indkom en saa stor Rente af Kassebeholdningen, som Forholdene og en fornuftig Beskyrrelse gjorde mulig. Det er i denne Forpligtelse, at der er foregaaet en